

PREZYDENT MIASTA POZNANIA  
URZĄD MIASTA POZNANIA  
Wydział Finansowy  
Stanowisko ds. prawno-podatkowych  
60-823 Poznań, ul. Słowackiego 22  
tel. ( 61 ) 878-46-38

Poznań, 26 lutego 2019 r.

### ZMIANA INTERPRETACJI PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Poznania na podstawie art. 14j § 2a i 3 w zw. z art. 14b i art. 14c i 14e ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 800 ze zm.) postanawia zmienić interpretację indywidualną z dnia 11 października 2016 r. (znak sprawy ) i uznać stanowisko Wnioskodawcy wyrażone we wniosku za nieprawidłowe.

#### UZASADNIENIE

Prezydent Miasta Poznania w dniu 11 października 2016 r. wydał interpretację indywidualną uznając stanowisko przedstawione przez Wnioskodawcę we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej z dnia 13 lipca 2016 r. za prawidłowe, tj. uznając stację transformatorową umieszczoną w budynku za budowlę.

Interpretacja z dnia 11 października 2016 r. została wydana w oparciu o następujący opis stanu faktycznego przedstawiony przez Wnioskodawcę:

Zgodnie z decyzją budżetową na rok 2005, realizuje zadania związane z podatkiem od nieruchomości, podatkiem leśnym oraz podatkiem rolnym za tereny znajdujące się w trwałym zarządzie resortu oraz na podstawie innych tytułów prawnych. W skład nieruchomości deklarowanych dla celów podatkowych przez , wchodzi m.in. stacje transformatorowe umieszczone w budynkach infrastruktury, za które odprowadzany jest podatek od nieruchomości jak za budynki pozostałe. Nieruchomości będące przedmiotem wniosku położone są:

- |              |           |     |         |
|--------------|-----------|-----|---------|
| - działka nr | ark. mapy | ob. | bud. nr |
| - działka nr | ark. mapy | ob. | bud. nr |
| - działka nr | ark. mapy | ob. | bud. nr |
| - działka nr | ark. mapy | ob. | bud. nr |
| - działka nr | ark. mapy | ob. | bud. nr |
| - działka nr | ark. mapy | ob. | bud. nr |
| - działka nr | ark. mapy | ob. | bud. nr |
| - działka nr | ark. mapy | ob. | bud. nr |
| - działka nr | ark. mapy | ob. | bud. nr |

nie jest przedsiębiorcą i nie prowadzi działalności gospodarczej.

Organ podatkowy w dniu 30 sierpnia 2016 r. wezwał Wnioskodawcę do uzupełnienia zaistniałego stanu faktycznego poprzez przedłożenie:

1. opisu stacji transformatorowej oraz jej usytuowania,
2. dokumentacji fotograficznej stacji transformatorowej (wnętrze i widok ogólny) w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania.

Pismem z dnia 6 września 2016 r. Wnioskodawca zwrócił się z prośbą o przesunięcie terminu złożenia wymaganych dokumentów do dnia 23 września 2016 r. ze względu na konieczność pozyskania przedmiotowych dokumentów dla obiektów, które znajdują się w strefie zamkniętej.

W dniu 22 września 2016 r. Wnioskodawca w odpowiedzi na wezwanie organu podatkowego przedłożył opis techniczny stacji transformatorowych wraz z rokiem budowy, powierzchnią i kubaturą stacji oraz przesłał dokumentację fotograficzną przedmiotowych stacji. Budynki stacji transformatorowych o numerach: ' (położony w obrębie ' (położony w obrębie ' ), ' oraz ' są budynkami murowanymi, wolnostojącymi. Budynek nr ' oraz budynek nr ' to budynki murowane, przymurowane do innych budynków jedną ścianą. Stan ten został potwierdzony na zdjęciach załączonych do pisma Wnioskodawcy. Budynek nr ' jest własnością wojska, urządzenia energetyczne są w użytkowaniu ' – nie ma dokumentacji fotograficznej, wojsko nie posiada możliwości wejścia do tego budynku. Obiekt nr ' jest obiektem wykorzystywanym na potrzeby energetyczne (trafostacja) w 28,6%, na cele socjalne dla obsługi stacji – w 35,7%, na pomieszczenia techniczne w 21,1% oraz na agregat w 14,6 %.

Do opisanego stanu faktycznego zadano następujące pytanie:

1. Czy ' jako reprezentant : zobowiązany jest do ponoszenia opłat z tytułu podatku od nieruchomości za stacje transformatorowe umieszczone w budynkach, które są wprowadzone na ewidencję środków trwałych ' wraz z wszystkimi urządzeniami, z czego rozdzielnia niskiego napięcia jest własnością ' a urządzenia średniego napięcia (transformator + rozdzielnia) są własnością energetyki?

Wobec zadanego pytania przedstawiono następujące stanowisko Wnioskodawcy:

Zdaniem Wnioskodawcy, ' w oparciu o art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych za stacje transformatorowe umieszczone w budynkach, jest wyłączony z opłat z tytułu podatku od nieruchomości za budowle, jako że nie jest przedsiębiorcą i nie prowadzi działalności gospodarczej.

W uzasadnieniu interpretacji indywidualnej, organ interpretujący wskazał:

„Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy podkreślić, że w sytuacji, kiedy ustawodawca wymienia budynek jako jeden z rodzajów obiektu budowlanego, a do budowli zalicza każdy obiekt budowlany, należy uznać, że gdy dany budynek faktycznie wykracza poza jego ustawowo określone elementy, wówczas przestaje być budynkiem w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Budynek taki staje się obiektem budowlanym ze wszystkimi cechami budowli, przy czym należy mieć na względzie jego wszystkie elementy funkcjonalne tj. przeznaczenie, wyposażenie oraz sposób i możliwość wykorzystania obiektu. Z przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego wynika, że opisane budynki nie mogą pełnić innej funkcji, aniżeli funkcji stacji transformatorowej. Dodatkowo należy wskazać, że zgodnie z doktryną, w przypadku, kiedy obudowa stacji jest integralną częścią budowlano-techniczną stacji transformatorowej, w której mieszczą się urządzenia techniczne wchodzące w skład sieci elektroenergetycznej, a ta uznawana jest za budowlę w rozumieniu prawa podatkowego, to wnioskować należy, iż obudowa nie może być inaczej traktowana niż budowla. Wyjęcie bowiem z obudowy stacji transformatorowej urządzeń nie spowoduje automatycznie tego, że stanie się ona budynkiem. W związku z tym stacje transformatorowe należy traktować jako budowle.”

Organ interpretujący powołał w uzasadnieniu orzecznictwo, zgodnie z którym stacje transformatorowe, jako sieci techniczne służące do przesyłania energii elektrycznej, stanowią budowle (np. wyrok NSA z dnia 2 lutego 2010 r. II FSK 1025/08, z dnia 10 stycznia 2008 r. II FSK 1313/07).

Zgodnie z art. 14j §2a w zw. z art. 14e §1 pkt 1) Ordynacji podatkowej, organ interpretujący jest uprawniony do zmiany wydanej przez siebie interpretacji indywidualnej, jeżeli stwierdzi jej nieprawidłowość, uwzględniając w szczególności orzecznictwo sądów, Trybunału Konstytucyjnego lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W niniejszej sprawie potrzeba zmiany interpretacji pojawiła się w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt SK 48/15 (Dz. U. z 2017 r. poz. 2432) oraz, w konsekwencji, zmianą poglądów doktryny i orzecznictwa w zakresie kwalifikacji obiektu typu stacje transformatorowe jako budynku lub budowli.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych opodatkowaniem podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane:

- 1 grunty,
- 2 budynki lub ich części,
- 3 budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Definicja budynku została zawarta w art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Za budynek uznaje się obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Natomiast zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych budowlę stanowi obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Należy podkreślić, że choć ustawodawca odsyła do przepisów prawa budowlanego to odesłanie to ma ograniczony charakter, bowiem dotyczy pojęć obiektu budowlanego i urządzenia budowlanego.

Przez obiekt budowlany stosownie do art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane (t. j.: Dz. U. z 2018 roku poz. 1202 ze zm., dalej – „Prawo budowlane”, „P.b.”) należy rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Zgodnie z treścią art. 3 ust. 3 Prawa budowlanego budowla to każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, drogi, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Powyższa definicja zawiera niezamknięty wykaz przykładowy budowli, jednak wśród nich wymienione zostały instalacje przemysłowe i urządzenia techniczne. Urządzenia budowlane zgodnie z art. 3 ust. 9, to z kolei urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.

Należy podkreślić, że odesłanie do prawa budowlanego dotyczy rozumienia pojęć "obiekt budowlany" oraz "urządzenie budowlane" i stanowi podstawę do kwalifikowania danego obiektu jako obiektu budowlanego, jednak stwierdzenie czy jest to budynek czy budowla następuje już na gruncie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Trybunał Konstytucyjny we wspomnianym wyroku orzekł, że "art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. w zakresie, w jakim umożliwia uznanie za budowlę obiektu budowlanego, który spełnia kryteria

bycia budynkiem przewidziane w art. 1a ust. 1 pkt 1 powołanej ustawy, jest niezgodny z zasadą szczególnej określoności regulacji daninowych, wywodzoną z art. 84 w związku z art. 217, w związku z art. 64 ust. 3 Konstytucji RP". W uzasadnieniu Trybunał Konstytucyjny przypomniał o fundamentalnej zasadzie *in dubio pro tributario* oraz o tym, że argumentacja funkcjonalna, w tym celowościowa, nie powinna i nie może - w świetle wymogów wynikających z art. 84 w zw. z art. 217 Konstytucji - służyć zwiększeniu powinności obarczających jednostki. Władztwo daninowe przysługujące państwu jest bowiem równoważne w aspekcie formalnym co najmniej przez nałożenie na prawodawcę obowiązku jasnego formułowania stanowionych przez niego w tym obszarze przepisów prawnych. Trybunał Konstytucyjny wskazał, że "najpierw należy ustalić, czy dany obiekt należy zakwalifikować jako budynek albo obiekt małej architektury, a dopiero później można rozważać jego kwalifikację jako budowli". Ponadto, Trybunał Konstytucyjny stwierdził również w uzasadnieniu, że "pomimo wielu różnych zastrzeżeń dotyczących definicji sformułowanych w Prawie budowlanym oraz ustawie o podatkach lokalnych wskazanych w poprzednim wyroku Trybunału w wypadku pojęć budynku i budowli mamy do czynienia z ich jednoznacznym rozgraniczeniem przez ustawodawcę, a w konsekwencji za niedopuszczalne należało uznać modyfikowanie tych pojęć w oparciu o przesłankę nieprzewidzianą w przepisach prawnych. Uwzględnienie tej przesłanki prowadzi bowiem do rozszerzającej wykładni definicji budowli, powodując zarazem zwężającą wykładnię definicji budynku. Taki zabieg stanowi zatem nieakceptowalną na gruncie polskiej kultury prawnej ingerencję w treść definicji legalnej."

W świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 grudnia 2017 r., należy przyjąć, że pojęcia "budynek" i "budowla" wzajemnie się wykluczają. Ponadto, skoro budowla nie może być budynkiem (obiektem małej architektury), to budynek (obiekt małej architektury) nie może być budowlą. Zarówno na gruncie ustawy Prawo budowlane, jak i na gruncie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, żaden budynek nie może być jednocześnie budowlą, a żadna budowla nie może być jednocześnie budynkiem, przy czym, co wymaga podkreślenia, pierwszeństwo ma zawsze kwalifikacja danego obiektu jako budynku.

Mając powyższe na uwadze zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l budynkiem jest tylko taki obiekt, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach i powinien zostać opodatkowany jako budynek, a zatem od powierzchni użytkowej. Wszystkie ww. cechy muszą być spełnione łącznie. Brak choćby jednej z nich powoduje, że niemożliwe jest zakwalifikowanie danego obiektu jako budynku.

W przedstawionym stanie faktycznym, Wnioskodawca wskazał, że stacje transformatorowe umieszczone są w budynkach wprowadzonych do ewidencji środków trwałych Wnioskodawcy. W piśmie z dnia 22 września 2016 r. Wnioskodawca uzupełnił elementy stanu faktycznego o dokumentację fotograficzną, z której wynika, że wszystkie obiekty posiadają cechy budynku (ściany, fundamenty, dach) oraz są trwale związane z gruntem. Należy w tym momencie wskazać, że kwestia kwalifikacji obudowy stacji transformatorowych nie była sama w sobie przedmiotem interpretacji, jednak zgodnie z ówczesnie panującym poglądem w przypadku uznania, że dany budynek nie może być inaczej wykorzystywany, niż jako stacja transformatorowa, a obudowa stacji stanowi integralną część budowlano-techniczną stacji transformatorowej, to cały obiekt, pomimo wypełniania cech budynku, powinien być uznany za budowlę. Wprawdzie więc przedmiotem interpretacji była kwalifikacja stacji transformatorowej umieszczonej w budynku, jednak ustalenia te miały bezpośrednio wpływ również na sposób opodatkowania obudowy stacji transformatorowej razem z umieszczoną w niej stacją, jako budowlę.

Trybunał Konstytucyjny w przywołanym wyroku uznał, że pierwszeństwo ma kwalifikacja obiektu budowlanego jako budynku (wypełnienie cech budynku wskazanych w ustawie), a dopiero, gdy obiekt nie spełnia przesłanek uznania go za budynek, można uznać, że mamy do czynienia z budowlą. Niedopuszczalne jest uznanie za budowlę obiektu budowlanego, który spełnia kryteria bycia budynkiem, ponieważ narusza to zasadę szczególnej

określoności regulacji daninowych. Tym samym, zgodnie z nową wykładnią nie będzie możliwe uznanie za budowlę obudowy stacji transformatorowej, która spełnia kryteria uznania za budynek, tylko dlatego, że pełni funkcję stacji transformatorowej. Na taką wykładnię wskazał również Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 27 listopada 2018 r. (II FSK 3118/16) oraz wyroku z dnia 10 sierpnia 2018 r. (II FSK 2139/16), w odniesieniu do stacji redukcyjno-pomiarowych. W tym kontekście zasługuje na uwagę orzecznictwo sądowoadministracyjne prezentujące stanowisko, zgodnie z którym nie ma żadnego uzasadnienia prawnego pogląd traktujący jako budowlę budynek wyposażony w urządzenia techniczne kubaturowo zajmujące jego przestrzeń w znacznym stopniu. Wskazywano, że tego typu obiekt, jeśli spełnia warunki niezbędne do uznania go za budynek w rozumieniu przepisów u.p.o.l., nie traci tego przymiotu z uwagi na to, co znajduje się wewnątrz jego przestrzeni. Jak zauważano "wyposażenie" nie ma żadnego znaczenia dla zdefiniowania takiego obiektu budowlanego jako budynku. Żaden przepis ustawy z odesłaniem do prawa budowlanego nie uzależnia kwalifikacji obiektu budowlanego od stopnia jego wypełnienia. W konsekwencji argument kubaturowości jest argumentem pozaprawnym, wywiedzionym w drodze wykładni celowościowej, lecz nie znajdującym podstaw w wykładni językowej treści normy prawnej. Zauważono, że ustawodawca pozostał neutralny pod względem gospodarczej funkcjonalności obiektu i ograniczył ich kwalifikowanie wyłącznie z uwagi na fizyczne cechy budowlane i konstrukcyjne. Z przepisu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. wynika wprost, że budowla nie może być budynkiem. Coś co należy uznać za budynek nie może być jednocześnie budowlą, ani nie przekształca się w budowlę przez umieszczenie w nim jakichkolwiek urządzeń czy sprzętów. Pojęcie "budynek" i "budowla" to pojęcie rozłączne, mające odmienne znaczenie (por. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 14 grudnia 2017 r. I SA/Po 601/17). Podkreślić należy, że jednoznaczne stanowisko w kontekście klasyfikacji wypełniających ustawowe cechy budynku stacji transformatorowych i rozdzielni zajął również Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 16 maja 2017 r. (sygn. II FSK 1063/15, orzeczenia.gov.pl).

W odniesieniu natomiast do kwalifikacji samych urządzeń stacji transformatorowej, organ podatkowy podziela stanowisko, że obiekty te nie mogą być zakwalifikowane jako budowle na gruncie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Urządzenia posadowione wewnątrz stacji nie mogą zostać uznane za przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Budowlę określono w Prawie budowlanym jako obiekt budowlany stanowiący całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i przyłączami. Określenie "całość techniczno-użytkowa" odnosi się, jak wskazuje kolejność użytych słów, do budowli jako obiektu budowlanego, a nie do związku tego obiektu z urządzeniami i instalacjami (por. wyroki NSA w Warszawie z dnia 29 maja 2018 r. II FSK 1529/16, NSA z dnia 20 kwietnia 2010 r., II FSK 2112/08, z dnia 27 maja 2014 r., II FSK 1498/12, CBOSA). Całość techniczno-użytkową należy zatem rozumieć jako połączenie poszczególnych elementów w taki sposób, aby zgodnie z wymogami techniki nadawały się one do określonego użytku. Nie można przy tym wykluczyć, że każdy z tych elementów może być samodzielnym obiektem, choć nie zawsze samodzielnie wykorzystywany będzie mógł służyć określonemu celowi. Obiektem budowlanym może zatem w zależności od konkretnego stanu faktycznego być budowla, budowla wraz z instalacjami i urządzeniami, a także traktowane jako jeden obiekt budowlany różne budowle, pozostające w funkcjonalnym związku i tworzące w nim całość techniczno-użytkową (por. Prawo budowlane. Komentarz pod. red. Z. Niewiadomskiego, Warszawa 2007, s. 41-42). W orzecznictwie podkreśla się (por. wyrok NSA z 20 kwietnia 2010 r., II FSK 2112/08, z dnia 7 października 2009 r., II FSK 635/08, CBOSA), że przy ocenie, co składa się na daną budowlę jako całość techniczno-użytkową nie można pominąć wyliczenia budowli, zawartego w art. 3 pkt 3 P.b. i urządzeń budowlanych, zawartego w art. 3 pkt 9 tej ustawy. Nie może zatem być uznany za budowlę lub urządzenie budowlane obiekt, który nie jest wymieniony wprost w przepisach P.b. i nie jest do tych obiektów nawet podobny. Z uwagi na to, że stacje transformatorowe, rozdzielnice jak i transformatory nie są wymienione w prawie budowlanym nie można uznać, że podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Powyższy pogląd znajduje potwierdzenie w orzecznictwie, gdzie właściwie jednolicie uznano, że transformatory i

przetwornice nie są budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. (pogląd ten został podzielony – poza wyrokami wskazanymi wyżej, w wyrokach NSA z dnia 16 grudnia 2009 r., w sprawie II FSK 1184/08; z dnia 5 stycznia 2010 r., w sprawie II FSK 1101/08, z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie II FSK 1382/09; z dnia 26 lutego 2014 r., II FSK 804/12, wszystkie w CBOSA).

W świetle obowiązującego stanu prawnego, z uwzględnieniem aktualnego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego oraz sądów administracyjnych, organ podatkowy uznaje stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego za nieprawidłowe.

Stacje transformatorowe umieszczone w budynkach nie są opodatkowane podatkiem od nieruchomości, w szczególności nie są kwalifikowane jako budowle podlegające opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Natomiast obiekty budowlane w postaci obudowy w sytuacji, gdy wypełniają cechy budynku, podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości od budynków.

Organ podatkowy informuje podatnika, że zgodnie z art. 14m § 1 i 2 Ordynacji podatkowej, zastosowanie się do interpretacji, która następnie została zmieniona, powoduje zwolnienie z obowiązku zapłaty podatku w zakresie wynikającym ze zdarzenia będącego przedmiotem interpretacji, jeżeli zobowiązanie nie zostało prawidłowo wykonane w wyniku zastosowania się do interpretacji, która uległa zmianie oraz skutki podatkowe związane ze zdarzeniem, któremu odpowiada stan faktyczny będący przedmiotem interpretacji, miały miejsce po doręczeniu interpretacji indywidualnej. Zwolnienie, o którym mowa, obejmuje, w przypadku rocznego rozliczenia podatków, okres do końca roku podatkowego, w którym doręczono zmienioną interpretację indywidualną.

Niniejsza interpretacja udzielona została w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień wydania interpretacji przez organ podatkowy i dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę. Interpretacja ta, po usunięciu danych identyfikujących Wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

#### **Pouczenie:**

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu ul. Ratajczaka 10/12 61-815 Poznań, w dwóch egzemplarzach (art. 47 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2018 r., poz. 1302, z późn. zm.) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art. 53 § 1 ww. ustawy).

Jednocześnie, zgodnie z art. 57a ww. ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.